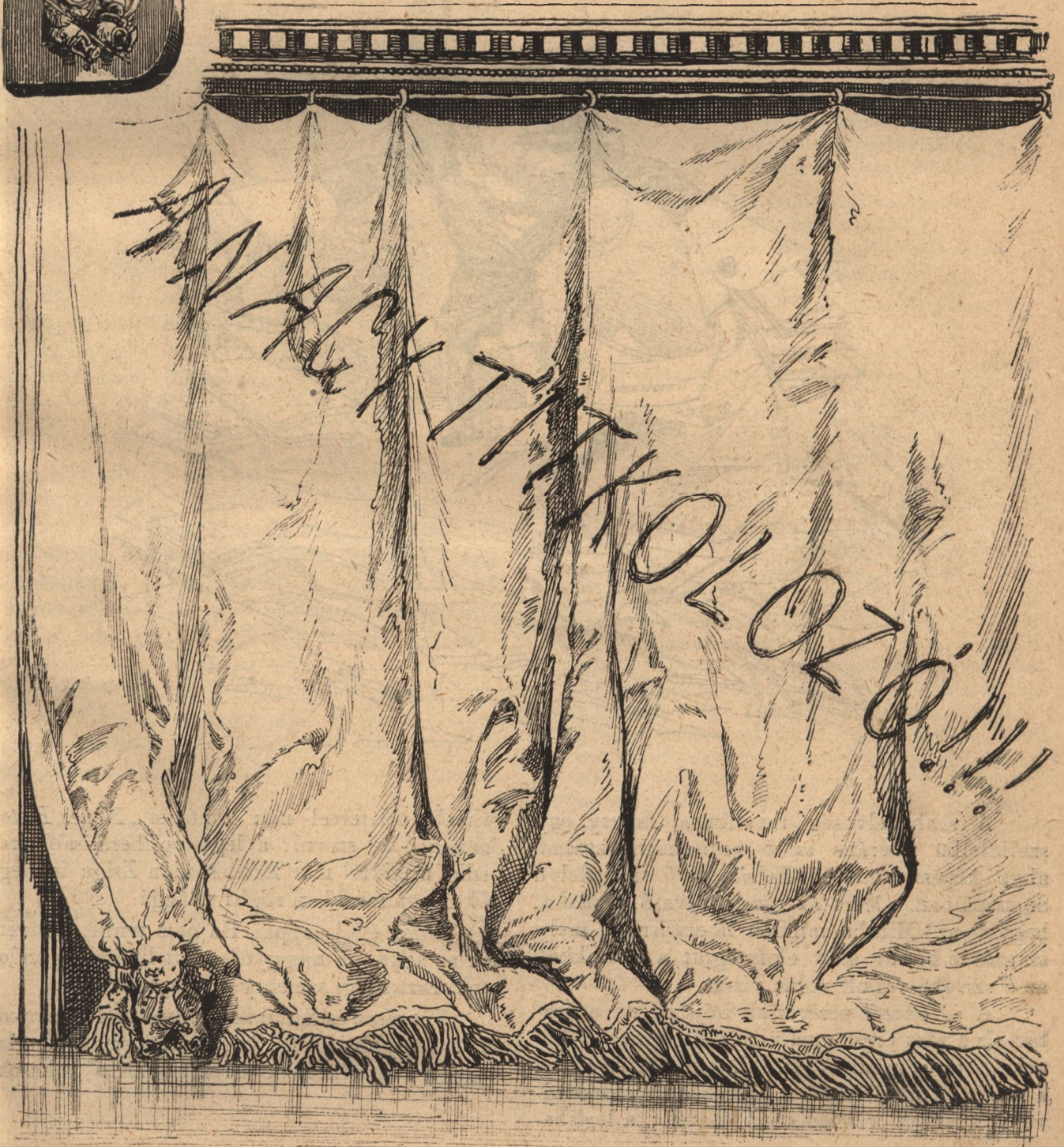

BORSSZEM JANKÓ

Uj emberek.

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferenczyak-tere 3. sz. Előfizetési díj : Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

A digitális változat a MEK Egyesület (<http://mek.oszk.hu/egyesulet>) megbízásából, az ISZT támogatásával készült.

ÚJ EMBEREK.

— A nagy titkolózó. —

Augustus Liberalissimus.

A szabadelvűség fanatikusa. Istóczy, egy szelidlelkű toleráns az ő antisemitizmusában ahoz képest, amilyen *Beksics* az ő szabadelvű doctrináiban. (Mert az elmés olvasó kitalálta, hogy ő az.) Mintha minden liberalismus, mely az utóbbi két év alatt elpárolgott a keblekből, az ő szívébe vonult volna vissza.

A »Nemzet« vezérczikk írója ő; de a szabad elvű párt organuma nem eléggé szabadelvű neki, hogy mindent kiönthessen belé, a mi a szívének nyomja. Azért a liberálisabb mondani valót a »Pesti Hírlap«-ban hirdeti; a leglibe-

rálisabb ötleteivel már a német „*Neues Pester Journal*«-ba szorul; a legeslegliberálisabbakat pedig, a miktől már Montesquieu Zsiga is meghőköl, röpiratokban röpti világgá.

Röpir éjjel-nappal. Ha nem tenné, szétvetnék az agyában meggyülemlett liberális gondolatok. Biztossági szelentyüi a röpiratok.

Timoleon és *Sincerus* az ő legközelebbi rokonai és legjobb barátai, bár ő megtagadja őket, ha nagyon kukorékolnak a reactionárius kakasok.

*

Ő is képviselőjelölt, — de ezt még mély titokban tartja. Mert ha korán nyilvánvalóvá lesz, bizonyos, hogy tüzzel-vassal, borral-hussal, ezüsttel-aranynyal törnek ellene urak, papok és ezeknek a csatlósai, hogy megbuktassák. Hiszen még egy anarchista-védő zsidó fiskális is veszedelmes liberálisnak és filoszemitának deklarálta a multkoriban, s »mógen dóvedot« — zsidó keresztet hányt magára, mikor a röpiratát említette.

Mi sem áruljuk el a kerülete nevét. Csak annyit fecsegünk ki, hogy a regényes erdélyi bérczek közt fekszik, s ha a választási viszonyok után kérdezősködtek valamelyik választójától, az a melancholikus angol költemény refrain-jével fog felelni:

»Heten vagyunk uram, heten.«

Hét választó, — nem sok; de a nagy német birodalomnak sem volt több hajdanában. Elég megnyugtató, hogy van még hét ember az országban, akik nem bánják, hogy szabadelvű ember *Beksics Gusztáv*.

*

Különben ezermester. Spanyol vigjátékokat fordít, tudományos Jules Verne-regényt ír, s kitünően szakjogászkozik, ha neki kap. És rizsmaszám fogyaszt papirost; nem az iratai sokaságával, hanem azzal az igazán bőkezű liberalizmussal, mellyel három sort hintvén a lapjára, már annak legaljára is ért; s képes a következő oldalra épen csak egy betűt vetni, egy kis *i* betűt például, ha ezzel záródik be a cikk. Elég híres ember már ő, hogy róla ez apró vonások is érdekeljenek. Minister korában persze már kevesebbet fog írni — és gondolkozni.

Mert államférfiui kvalitásai is vannak. Suhancz korában pápista pap volt, akár *Széchenyi Pál*; s van egy »leibhund«-ja, akár *Bismarck*nak. A hü eb neve »*Cato*«. Aligha van olyan önzetlen, mint a hasonnevű nagy római. A gazdája igen.

*

Doctrinair idealista!

Ime lelepleztük.

Megmaradnak-e még az ő hét választó-

i?

MITHAD.

*Naggyá kívánta tenni a hazáját,
S kicsinnyé tette a hazája őt;
Mert hű s igaz volt, mély börtönbe zárák
Kéjekben élő nagy gonosztevők.*

*Meg akará mutatni a világnak,
Hogy még a féltold büszkén fölragyog;
S lát a világ, ölen a nagy homálynak,
Egyetlen egy fényt, csak egy csillagot.*

*Ez egy csillag Mithadnak honszerelme,
Nemes lényének tiszta fénye volt —
S mellette csak, mélyebb homályba verve,
Boronga a kihalt szultáni hold.*

*S míg ő virraszta, gyógyítani vágyva:
Hazája, ez a hagymázos beteg,
Rátört egyetlen buzgó orvosára
S esseveszette az gyilkolta meg.*

*Száműzetése földjében pihen már,
Sírját belengi a bús cziprus-ág;
Részvét, ha dől, haló honúra nem vár,
De őt siratja az egész világ.*

Főrendi mintabeszéd.

— Elmondották különböző változatokban: *Sztáray* és *Szécsen* Antalok s *Zichy* Nándor grófok, meg báró *Lipthay* Béla. —

Méltóságos főrendek! Nem mindenki oly tehetős, mint mi vagyunk. Nem mindenki futtat és iszik pezsgőt. Vannak lények e hazában, a kik csak önmagukat futtatják és nem is pezsgő, hanem öt deczi borocska után. Ami igen nagy különbség! Igenis, vannak ilyen lények — akármily csodálkozva tekintenek rám — vannak! Kell-e ennél meghatóbb nyomor?! Kell-e szivrázóbb szegénység, mint ha valakinek nincs gyepe, a hová loya letegye a lábát és behűtött pezsgője az asztalán? És ezeket a misérables-okat adóztatta meg az alsóház! Rájuk rótt tizenegy milliót egy országházért! Kérem, hogyan fizessen tizenegy milliót egy ember, kinek a dohánymonopol szíjja el a jó pénzt s ő a monopol roszt dohányát — kérem, hogyan győzze az ilyen szegény a *Heydsiek*-monopolt? Kétségkívül össze kell roskadnia a teher alatt azért, hogy Magyarországnak egy gothi stülű monstruma leszen. Ha az alsóház szive nem esett meg a nyomoron, ami méltóságos szívünknek kell megesnie rajta. Ha az embertől a haza nem kíván egyebet, mint hogy a szegény nép érdekében leszavazza a kormányt: az bizonyára nem a legnehezebb feladat, semmiféle áldozattal nem jár, tehát remélhető, hogy mindenki kész örömmel megteszi.

Muszáj hazafiság.

ISMÉT egy erkölcsi halott
A parlamenti csatátéren.
Szegény professor fekszik ott,
Legázolák nagyon keményen.
Szegény professor! — mi büne?
Csak az, hogy nincs vágott dohányja.
Tegnap föl- és ma letűne —
Sebaj! — nem kár azért, ki kába.

De mégis, mégis furcsa mód,
E balga embert mint ölék meg:
Szemébe vágta szörnyű szót,
Hogy a hazája ellen vétett!
Szegény professor! — mint levél
Borzalmas, nagy honárulóvá!
Rád vall egy csacska kis levél,
Titkát az illem meg nem óvá.

Hiába tudtad s harsogád
A chauvinista honffy-szótárt,
Hiába szeretted hazád,
Hiába zengtél róla zsoltárt —
Hiába! Most már »muszka« vagy,
Mert egyszer ezt a szót leirtad
S ellenjelölted honfi, nagy,
S a mandátumból most kifirtat.

S hová jutunk mi így? — Oda:
Magyarként kélünk reggelente
S egy szép napon — gonosz csoda! —
Muszkának lát a naplemente.
S honért verő jámbor szívek
Elvérzenek az utcaszélen,
Lyncheltetnek erkölcsileg
A hazafiság szent nevében.

Hová jutunk így? — Muszka már
Az ecset fölként forgatója.
Kinek maga a muszka czár
Aranyat és babért adóza.
S mind e hon árulója lesz,
Ki messze idegenbe térve,
Honának becsülést szerez
S talál munkára és kenyérre.

Nem zengünk bús elégiát
A balgáért, kit eltemettek.
De a szívünk vétőt kiált
Az ilyen honffy hősi tettnek.
Mert valaki nem nyög s köhög
Mindég a »Szózat« dallamára,
Mért lenne e bűnnek örök
Erkölcsi meghalás az ára!?

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

— Hát a Schönerer oraság se volomi gewaltige vitéz. Forcsa, hojd az onteszemit hűsük, mikar kell motatni o báturságot, akur motatnak, hojd ök ebben miljen szegény legények.

— Alvasom, a koloccai diák jerekek a nóczadik osztálbül tették edj fogodás, hojd soha sem nem fogják lenni szobod kümövesek. Fandalom, az ifjó oraságok mikor tették eztet a fogadajlot, nem is vettek észre, hojd ez áltol tették le nagyon roszól az érettségi vizsgót.

— A Dabránszky oraság okorta lenni edszer moszka. De gondolta egyet mogába bele, és maradta inkább jó madjar. Ezért ütet elitélnék. Jó van. De hogy a moszkavezetü oraságok vissza konvertiroztak mogukat

hozofiaknak és ü nekik eztet el is hisznek, — már ez nem jó van.

— Nálonk a herr fün Széll, odaát a Schönerer oreság bülsen kikerölik mindenféle veszedelmes fedjver. — Ógy látszik, hojd onteszemit oreságok, okik nem tonálták fül a poskapor, nem is okorják felüle todni.

— Nem értek, mit okorják a szegény orfiaktül, okik a nagysád Pálmoy Iloskát meg okorták pompolni. Hiszen ök csak okorták tüle ed pár nóta. Persze, variation kedviért ed pár banknóta.

— Még togodják, hojd van Bodapesten lakás szök-ség, mikar nálonk a hetedik kerületben két olejan elegant oreság közül mint az Ütvös, meg a Matlekovits oreság, oz edjik bizemosan nem tonálja helyet.

A kalocsai diákokhoz.

Sötét iskolátok homályos ablakán
Süssön be a szellem napvilága!

Szeget szeggel.

— Petőfi után. —

Jaj a tervünk, jaj a tervünk
Oda van,
Szép Iluska kijátszotta
Csufosan:

Átkozott hejh! a körmönfont
Levele.
Mellyel minket pogányul le-
Tepere.

Mért is tart hát szállást s benne
Budoárt,
S az isten hálót beléje
Minek ad?
Csábitólag kandikált az
Ilka reánk,
Csábjait ki — már sehogysem
Állhatánk.

Kivetette hálócskáját
Béugránk,
Ugy alkudott, hogy elállott
Szemünk, szánk:

S nem elég ez, — a Minorich
Rajta kap
S most kezdődött csak igazi
Hadd el hadd! . .

Hiszen jól van, kiheverjük —
S akkor majd
Visszaadjuk mi a kölcsönt,
Vissza majd;
Más szemén nagysád a szálkát
Megli,
Önszemében a gerendát
Feledi?

Tegye lábát a szinpadra
Még egyszer,
Fogadjuk, hogy nem nézünk rá
Gukkerrel:
Kifütyüljük, abczugoljuk
S azután
Meglessük és inzultáljuk
Nagyvitézül az utcán.

A dzs centri pajtik.

Dr. Johann Kaiserschmarn

Suttyomberky Dárius magyar honatyához.

Bécs, april 15.

Tisztelt collega!

Kétségkívül érdekelni fogja legujabb parlamentáris mozgósításunk, melylyel megmutattuk, hogy magunk lábán nemcsak állni — hanem járni is tudunk.

Mikor Smolka a kisebbség többségét eltagadta, mint egy ember álltunk fel, és távoztunk mint egy láb.

Taaffe meredten, halványan tekintett utánunk.

Görccsösen kapaszkodott a karszékébe. (Ez az ő politikai hitvallása.) — és Herbsttől csak annyit kérdezett: »warum gehen denn die Herrn?«

Herbst gúnyos képpel fordult vissza és így felelt »weil die Situation zum Davongehen ist!«

Taaffe iparkodott a remek bonmot fölött mosolyogni, de a mosoly vajmi fanyar volt.

A parlamentáris kommcózió megtette hatását. Smolka beadta a derekát. Ha ez utóbbi helyett lemondását adta volna be, szivesebben vesszük. De mindegy! Így is látjuk, hogy: mint az asszony a görccseivel az urát, úgy tartjuk sakkban a sztrájjkkal a mi urunkat — a ki szerencsére nem a férjünk.

Minálunk selfordult a világ!

Mindennap, mikor a kávé mellett elolvasom a mindig loyális Fremdenblattot, kénytelen vagyok jól megnézni, tévedésből nem-e az önök Pester Lloydja vagy más valami vad magyar kurucz ujság került a kezembe,

olyan hallatlan és hihetetlen dolgok állnak benne. Duellum! Nyilatkozat! Beesületbiróság! — Mintha csak azt olvasnám, hogy: Paprika, Czárdász vagy Tremtete és mintha nem is a civilizált Bécsben volnék, hanem Kecskemét, Szegedin, Debretzin, vagy Budapesten.

És kinek köszönhetjük mindezt? Schönerernek!

Amióta ez a főkrakéler rákezdte, oda a bécsi Gemütlichkeit.

Mindenki fokossal, buzogánnyal és sörös kriglikkel fölvegyerve jár az utcán és a Kniggét tanulja, hogy szükség esetén tudjon olyan kifejezéseket, amelyek nincsenek benne.

Azok a rajxráti képviselők, akik igazgató tanácsok valamely banknál vagy vasútnál, hirtelen a zöldbe költöztek; azok, akik abban a kellemetlen helyzetben vannak, hogy nincsenek oly kellemes helyzetben, vivni és löni tanulnak.

En persze még ezeknél is ravaszabb vagyok. Ötszörös igazgató tanácsosságomnál fogva ki lévén téve a Schönerer bösz dühének, a következő övrendszabályokhoz nyultam:

A Poldi lányom tavaly a Hartlnál pompásan megtanult vivni. Rábirtam öt ennélfogva egy új nyári ruha ígé-

tével, hogy a Ferdi fiannak vivő-leczkékét adjon. Gondoskodtam továbbá egy dragonyos és egy tüzér törzstisztről, esetleges párbajsegédekül. Miután ez megtörtént, helyreállott kedélyem nyugalma. Mintha már a kezemben volna a Schönerer bocsánatkérő nyilatkozata!

Az igaz, hogy ennek fejében föl kellett emelnem a Ferdi havipénzét és a lakóim házbérét, és nagyobb elnézést kellett ígérnem a fiunak bizonyos régi és még ezután elkövetendő bűnök iránt. De mit nem tesz meg az ember a hazáért?

Pá! Isten önnel kedves collega.

DR. JOHANN KAISERSCHMARN. S. K.

A BIBLIÁBÓL.

A kakas egy nagyot kukorékolt és *Péter* megtagadá vala az ő mesterét, *Adolfot*.

Patkószögek.

— Apróságok a turfól. —

— Jónász, te vadj edj pozor ember. Micsoda dalag az, tenni edj lóra 5 florint?

— Hallgass, Czili! Én tettem a *Pierrot*-ra és te ne ovatkozzál magadat *felekezeti ögyekbe*!

— Az enyim győz, Abszi pajtás. Nézd, hogy megy elül a fehér test!

— Ahun a! Ott hever már az árokban!
— Ej, az éhbetetlen jockeyja, hogy az örd.....
— Ne dühösködj, Pista. Verseny után egyszerűen *provokáld*.

— Mit szólsz a héberr lovák diádáláihoz, Kricsis of my soul?

— Hát, mein Lieberr, ugy üdözzük a semitákat, hogy á lováik is előrré törnnek.

A HÁZSÍR.

— Fantazmagória. —

Sírva fakad vén Péchy. Megindul utána a Ház is.
Bóg bele a balpárt s felzokog a mameluk.
Gombóc műkönnyet potyogtat le Csatár a magasból.

Rettenő siralom, úszik özönben a Ház.
A gyász árban im összevegyülnek a pártok először.
Csak kettő mosolyog — jó Tisza és Madarász.

„Fájó szivből.“

— Uj sorozat. —

I.

Illatos a kicsi virág,
Ó be gonosz ez a világ!
A kis madárcák fütyölnek,
A kis flucskák gyűlölnék.

Régi szokásához híven,
Ó be fáj az én bús szívem!
A patakok csergve folynak,
Ha a fájó sziv sem dobog többé, ha megszakaadt.

II.

Dunaparton, pesti korzón, holdvilágos éjjel,
Szép menyecskék, ha lementek: ne nézzetek széjjel!
Mert a rózsza nem virít már, ha egyszer elhervadt,
És a fájó sziv sem dobog többé, ha megszakaadt.

Dalolnak a fülemilék, andalítón, szépen,
Fénylik a sok kedves csillag a kék magas égen,
De fájó sziv boldogságát ezek meg nem mentik,
Ha már egyszer megszarolták a gonosz kis dzsentrik.

III.

A könnyeim folynak,
Üldöznek, zsarolnak;
Csak sirok untalan,
Ó én boldogtalan!

Nyílnak a virágok,
Revolverrel járok;
Éltem sötét bánat,
Emelgetek vádat.

Lapok reklamoznak,
Az idők változnak,
Sötét felhők gyűlnek,
Fájó szivek hülnek.

Ős erény megbomlott,
Az ifjuság romlott;
Bűnös, erkölestelen —
Ó be fáj ez nekem.

IV.

Ibolyák nyílnak a dombon,
Szellők susognak a lombon,
Veréb úzi a szép fecskét, —
Zsarolják a bús menyecskét.

Szép szemei mindig sirnak,
Rosz kis fluk róla irnak...
Rosz kis flu, ne keseríts,
Mert nyakon csíp a *Minorics*.

V.

Éltem bús. Nincs rája ir,
Itt a Május, Sötét a sir; —
Tünik a báj, Gonosz szokás
Ha a sziv fáj. A zsarolás.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: *Bukovay Absentius*.

— Oh aranyos! Haragod keccses voltában könyörülj meg rajtam! Elfogadás helyett elfogatás!

— De fura gusztus is pumpolni az aranyosnál! Annyit balek észszel is fölérhettek volna, hogy valaki el van ott rejtve.

— Milyen ügyesen vetette ki az aranyos a hálót! Csak az a pech, hogy egy helyett három dzsentri gyerek ugrott be egyszerre.

— Zsarolás! Nyavalya, absurdum! Gyenge pump-kísérlés volt az egész. Csak a nyomtatási költségre pályáztak a jó fiúk. Amit nyertek volna a réven, ugyis ott hagyták volna a vámon.

— Csak egyért szerettem volna részt venni a heczben. Szörnyen sajnálom, hogy nem élvezhettem az aranyosnak erkölcsi prédikációit.

*

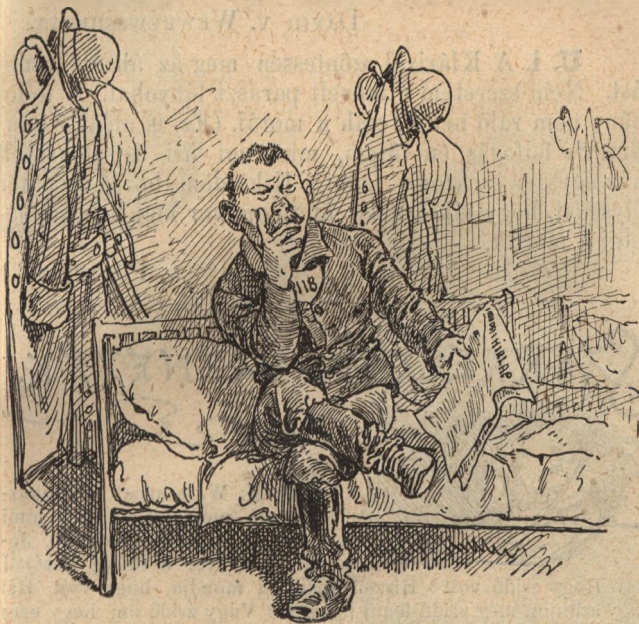
Nyilatkozat.

Mi alulírottak ezennel kijelentjük, miszerint *Flekk Dani*, *Csiszta Gyuszi* és *Bliczinkay Tóni* kollegáinkat archibalekeknek és a terhükre rótt pumpolásra képeseknek nem tartjuk.

Bukovay Absentius.
Sláger Bandi.
Ziczzer Muki.

MIHASZNA ANDRÁS

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Istentelenség!

Isten ucssa, csunya egy dolog, hogy mit mivelnek azok a fain rokkos, keztyüs, czilinderes, vizitkártyás téns ifurak.

Tennap kerüt hármója a kezem közé. De nem ám azér, mer éjjel röndetlenködtek az királyi-utczába, vagy mer elleneszegültek a m. k. hatóságna, vagy mer valahun nagy bankóba jádzották a huszonegyet — dehogy! Ehhöl mán hozzá vagyok én szokval! Azér kerüt a dutyiba a három tekéntetös mákvirágszál, hogy a nasságos Pálmángyi Ilka komédiásné ü melltóságátul pítz akartak zsarónyi.

No, emmán nem szép dolog, nem is gavalléros, de nem is rönd.

Mer ilyen kölyökuraknak támogatnyi köllene az mívízetet, aszongya a kipes ujság; de én aszondom, hogy a nasságos mívísné ü melltóságaikat is, mer röndnek muszáj lönni.

Hanem pizok könyvet írnya, oszt azzal egy szép asszontúl pítz kierőszakúnyi, illyet mán nemhogy én nem tennék — aki el vagyok határozval, hogy könyvet sohase irok, — de még a Savanyó Jóska se, akit a zsandár komáim a Túladunába elcsiptek.

Azér is tisztölöm én azokat a jogász ifurakot, akik a kipes ujságba beleirták, hogy a nasságos Pálmángyi ténsasszonyka ü melltóságának a súdó zsarolóji illyen meg amollyan mustra gavallérok. Rosszúl tanulták meg azok abbul a nagy könyvbül, hogy mi az rönd!

Tessen! Megest a vak kódis! No ne félj öreg, nem bántalak. Te legalább kéregeted aztat a krajczárokat, de nem erőszakulod ki senkitül. Komisz tehetetlen is vagy te ahhó. Hanem azért elkotródj inned! Mérmer röndnek muszáj lönni!

A megsértett erkölcs nevében!

Hallatlan!

A zsidók 200,000 ftot adtak össze — Tisza ur érdekében választási czélokra! Azaz, még nem is adták össze, de össze akarták adni; jobban mondva, szándékukban volt összeadni akarni.

De már a szándék is bün, ha azzal oly erkölcstelen kormány támogatása czéloztatik, mint a Tisza uré.

200,000 forint!

Roppant összeg az!

Ahogy mi drága hazánk közállapotait ismerjük, ennyi pénzen az egész országot meg lehet vásárolni — s még valami marad is.

Tisza ur tehát összevásárolná az összes meggyőződések és politikai hitvallásokat; megvásárolná az ellenzék orra elől. De nemcsak az a baj, hogy összevásárolja, hanem az is, hogy ilyen nagy pénzösszeget dobván a piacra, roppant módon felhajtja a meggyőződés ágióját s igen megdrágítja a vásárt. Mert az ellenzéknek is van pénze, de kevés; a versenyt ily tőkével szemben nem bírja ki.

Ennélfogva a haza szent nevében elvárjuk és követeljük, hogy a zsidók tartozzanak az egész szándékolt tőkét az utolsó fillérig befizetni, mely összeg azonban a megsértett erkölcs kiengesztelésére a közjogi ellenzék pénztárába lesz beszolgáltatandó.

„Lágblott“.

Vöröshegyi Dávid ur levele

t. cz. Tojáss Dániel kasznár urhoz.

Palais Montrouge, 15 Mai.

Kasznár ur,

Maga egyik hét azt jelenti: a gazdaságra ros az idő; a másik hét: jó az idő. Ebbe kell lenni bent egy hazugságot. Mert vagy jó, vagy ros. Ha nem vigyáznék, maga nekem nagyon begazdálkodna. Szerencse, hogy van nekem a Monrepos sugáruti kő villámban — több pénzdet kostál mint a pusztán minden fa és vas villa — ott

én megfigyelem az esőt és szárazt és kiszámítom, menyinek kell nőni; és a Schreibzimmerben lóg nekem egy thermométer, barométer, galaktométer, aneroid és Pester Lloyd — és így controlirozom a melegséget, a hideget, a tejt, a telegraphisch Witterungsberichtet, hogy maga ne csinálhasson nekem valami időjárás mischmascht és tejdézmálást — mert maga én tőlem nem a tejhatalmu kaszneur. De maga etet nem ért.

Elhatároztam, hogy ezentul tehén, bika, ökör, szamárn és disznó élet biztosítást fogok tenni, ami magának is jó lesz, mert nem csak egyedől fogja megtéríteni a

károkat. Olyan biztosítást teszek mint az embereknél, halálesetre — és én leszek az utód, vagyis örökös. El ne áruljon ezt a finom diplomatische knifft, mert mindjárt agrári kérdés lesz belőle. Példáol én így gondolom: ha a 22 éves szörke, a Babiéca igás lovat, ami most a Nagyságos Susanne Kisasszony Lányomtul a hátas ló lesz, 5000 florinra biztosítom auf Ableben, akkor fizetem őszig a járandóságot és most attól függ, hogy megfelelően kell kiteleltetni vagy rossz utban jól megzavarni, amitől meg fogja únni az életit és felfordul. Akkor én mint utódja fölveszem a péndzet. Ez egy kitönő con-version.

A maga alázatos utolsó jelentésben olvasom, hogy az orasági parkba egy farkas járt, de ennek a farkasnak a bőrivel be nem számolt, amit 9 florinban a maga ter-hire irok. Muszáj kitelni a farkas bőriből vagy a maga bérriből. Eztet maga fogja érezni, de nem érteni.

Hogy a gulyabeli marhának a fülibe nemesi billog-vással lukat ütött, ez is egy nagy pazarlache. Avval a czimeres luddal kevesebbet éri most a marhától a bőr. Tehát ezennel levonok a maga tartásából 8 kr. per db.

A nevedő libákra nézve özeni magának a maga Nagyságos Asszonya, hogy vegyüljön köport az elede-lükbe. Ok ugy se rágnak meg a szemet és észre se vesz-nek a szemetet.

A heti jelentésében mért van olyan kevés baragne? Consultáljon az urasági baron orvost a kosokra nézve. Vagy inkább leköldök magának dr. Ernstzul »az eljengölt férfi erüt«. Igen feltönő az Tojáss, hogy a kasznár ur háloszobájába gyakoribb az iker, mint az orasági birka pajtámban.

A birka ósztatásnál jól vigyázzon, hogy a papjő nagyon sikeröljön, mert qualitétot nem garan-tiroztam. A nyírásnál pedig csopa tapasztalt öreg assz-onyokat alkalmazzon, mert a fiatalok szeméremből nem nyírják le a kosoktul a leendő dohány zacskót.

Jól vigyázzon az Árpáp Urffyamra, ne hadjon ötet bele lovagolni a választási mozgalmakba, bele ograni a korteskedésba és bele nyólni a Wertheimbe. Micsoda dolog az a maga utolsó kimotatásba, hogy az Árpád Ffynamnak a velocipéd számára 8 kila zabot adta ki? Szeretném tudni ki ette meg? A vas ló vagy a Ffynam? Magát teszem felelőssé minden luktul, amit a korteskedésba ötik az Urffyam fejébe, mert a maga Nagyságos Asszony, a mi ugyis már nervöz, megijedné a rossz hirtől, ami maga után hoz egy consultationt a professor v. Korányytul à 25 florin. Ha látná pedig, hogy az én Urffyam iránt nyilatkozza magát némi bizodajlom — nem bánom, ajándé-kozik erre a czélra 100 db jenge akáczfát az orasági fatanodából zászló nyelekre és egy hordót abból a vörös-ből, amit a Szalay Imre ur szerint festettünk fehérből kékre.

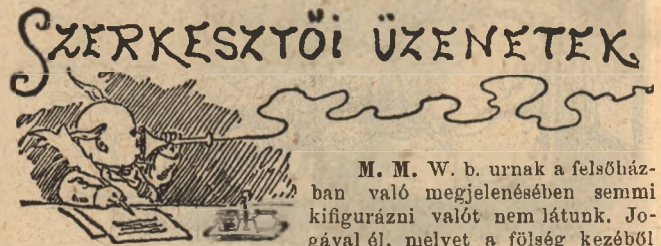
Legyen rá gongya, hogy a tehéneket a legelőn hajtasson közel a baron Keölcheönffy Pumpejusnak a gulyához. Ezt észre vesz a szomszéd gulyától a bika és fogja udvart csinálni a mi tehéneinknek, amiből szár-maznak bornyók, a szomszéd baront pedig megperelhe-tünk, hogy fizessen bikapéndzet. Ez evident haszon. Ilyen magának nem jut eszibe!

Megint jutott nekem egy idé. Ezentől holdvilág-nál is fognok szántani az ökrökkel,
amivel maradok a maga kegyes oraság

DAVID V. WEWREWSHEGY.

U. i. A Kláival szöntessen meg az ábeczé tano-lást. Nem szeretem a művelt paraszt lányokat. A todo-mány nem való nekik, csak a morál. (Ez is olyan ó-con-servativ felfogás én tülem, mint mi úsi árisztokratok már egyszer szoktonk lenni.) Kiköldöm hozzá a pater Elyseust, hogy kikészítsen ötet, amikor kell bele söpög-tetni a morált.

V. FÖNTEBBY.

M. M. W. b. urnak a felsőház-ban való megjelenésében semmi kifigurázni valót nem látunk. Jo-gával él, melyet a fölség kezéből vett. Hogy zsidó volt? Hiszen épen ön mondja, hogy volt. Hát hogy szünjön meg zsidó lenni máskép? Vagy zsidó ön, hogy erre a »volt«-ra semmitsem ad? Jó öreg bácsi ő méltósága, aki nem csak magyarnak nevelte a fiát, de meg is tiltotta neki, hogy beszéljen a házban. Legyünk hálásak. — **K. L.** A cizka nagyon okos. Nem nekünk való. De H. különben sem szépíró. Más kísérletet kérünk. — **W. Á.** Sikerültek. Csak vigyázzon az egészségünkre. — **V. S.** Hasonlót kívánunk önnek is. Amott, ugy látszik, nem főznek már semmit, a harag forralásából sem hízta meg. Inséges vergő-dés. A füstbe akasztott életrajz majd a generális koromfaragással fog — végső effektusul — a szegről lekerülni. Addig majd talál ön egyebet. Abból a sístergő felhőből nem csapott le semminémű villám. Bele is üthetne a mendégős ménkü! — ámbár bizony e pillanatban is ítélgetnek elevenek és holtak fölött olyanok, akik nem a bírői székbe, de inkább elejibe valók. Van még, a ki nem mozog. Hát csak rázogassuk! Mindezekből azt láthatja, hogy igenis feleltünk, még pedig örömet. — **Sz. Zs.** A »Körlevél« cz. magán ujság hírei közt mi is mulatságosnak tartjuk azt, amelyben a szer-kesztő egy társáról azt ujságolja, hogy üzletet nyit és megházaso-dik, szerencsét kívánva neki mindakét »vállalatához«. Mert a ház-as-ság nem is vállalat, hanem inkább vállalkozás. — **V. M.** Kiadatott fölülvizsgálás végett az ősjogonczí triásnak. — **Mrs. Dcs.** Eljár-tunk benne. S most ön nekünk kívánjon sikert. — **K. I.** A masinéria nagyon elmés, de nem praktikus. Magától fog elbukni az a »pó-kecs«. — **A. H.** Az első, a jobbik, már megjelent lapunkban. A másodikra azt kérjük: hol? Mert csak így van becse a küldé-ménynek. — **Rknff.** Épen alája fért volna még az az egy sor, melyben megírhatta volna, hogy befellegzett. Kiderültünk volna rajta. Különben a küldemény glanczos. — **K. E.** A parodia nem sikerült, mert nem elmés. De ha az volna is: ki ősméri azt a boldogtalan drámát? Egyébként a szerzője, ha egyebet nem is, de a prozodiát tudja. Ön ez ellen is vétett. Tegyen újabb kísérletet. — **G. S. E.** héten nem kedveztek önnek a muzsák, de annál inkább a kiadóhivatal. — **V.** Mégis csak a VII. kerületre szoritkoznék az érdeklődés. — „Töltött metél.“ Igenis, van töltött metél. Nem mintha lumenje volna minden szál metéltnek, mint a maccaroni-nak; de a közei vannak kitöltve szilva-ízzel, vagy egyébbel. Spatium pro re. Culinaris szabadság. St. Brillat-Savarin nevében bocsássunk meg neki! — **L. R.** Föltéve, hogy kéri a választ a nem várja: megszerezzük éles látásának azt az elégtételt, hogy igenis: eltalálta. A buchhalter ur az, csakugyan. Reméljük, jól van eltalálva. — **L. L.** Majd ha felszaporodnak, közöljük. Így kevesel-jük. — **B. N. S.** Melyik utcában, kinek a nevében látta? — *Több kéziratrol a jövő számban.*

Felölös szerkesztő: CSICSERI BORS.